

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **L. M.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 17. června 2019, č. j. OAM-988/ZA-ZA12-ZA20-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany včas podanou žalobou, v níž uvedl, že žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany

nedostatečně zjistil skutkový stav a namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pro jehož vydání nebyl dostatek důvodů.

3. Žalobce se v úvodu ohradil proti závěrům žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla v jeho případě podána účelově. Má za to, že v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl skutečnosti, které z pohledu zákona o azylu za splnění dalších podmínek mohou být relevantní minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany.
4. Poukázal přitom na své členství v politické straně Národní hnutí (dále jen „SNH“) a s tím spojené pronásledování a opakované napadání neznámými osobami. Tyto skutečnosti měl žalovaný vyhodnotit nesprávně.
5. V napadeném rozhodnutí chybí skutkové závěry v tom ohledu, zda by se žalobci dostalo ochrany jeho práv ze strany příslušných státních orgánů. Žalovaný se touto otázkou blíže nezabýval. V žalobě bylo dále odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 Azs 146/2006, v němž se podává, že: *„jako důvod pro neudělení azylu nemůže obstát argument, že žadatel o azyl v zemi původu tyto orgány nepožádal o pomoc a nevyčerpal tak veškeré právní prostředky, které mu k ochraně jeho práv právní řád jeho domovského státu poskytuje.“* Žalovaný tuto otázku posoudil pouze zcela formálně a naprosto nedostatečně. Nevyužil přesné a aktuální informace z různých zdrojů. Kromě toho nepovažuje žalobce materiály založené ve správním spisu za objektivní a rovněž dle jeho názoru neposkytují dostatečný základ pro zjištění skutkového stavu způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
6. Žalobce nemůže své problémy řešit přestěhováním do jiné části Gruzie. Dodal, že posuzování možnosti vnitřního přesídlení přichází v úvahu tehdy, pokud správní orgán shledá naplnění podmínky existence hrozby vážné újmy. Tu však žalovaný popírá, žalobce tak uzavřel, že: *„je proto nelogické, aby se vůbec zabýval otázkou vnitřního přesídlení“*.
7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci byly nahrazeny náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby a trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť jsou dle jeho názoru žalobní námitky neopodstatněné. Žalovaný má za to, že co se týče použitých a založených informací o zemi původu ve správním spisu, ty jsou aktuální a jak rovněž plyne z obsahu spisu, žalobce vůči nim žádné námitky ani návrhy v průběhu správního řízení neuplatnil.
9. Dále zopakoval stěžejní skutkové informace, které zohledňoval ve vztahu k možnému udělení mezinárodní ochrany žalobce. Uvedl, že: *„Žalobce v průběhu řízení uvedl, že zemi opustil, protože ve své vlasti měl mít problémy kvůli svým aktivitám ve straně SNH. Konkrétně uvedl, že měl problémy v zaměstnání a jako člen strany byl terčem slovního vybrožování a obtěžování straníků Gruzínského snu. V říjnu 2018 byl pak s ostatními členy SNH také fyzicky napaden členy politické strany Gruzínský sen. Žalobce dále sdělil, že neměl žádné problémy s konkrétními lidmi ze strany Gruzínský sen, ale jednalo se o stranické třenice; jak se doslechnou, že je dotýčný ze strany SNH, hned je z toho problém. Žalobce se ani v jednom případě na nikoho s žádostí o pomoc neobrátil s konstatováním, že to nemělo žádný*

význam, protože když je v Gruzii u moci nějaká strana, tak ta strana řídí státní orgány, včetně policie. Poté dodal, že se policii nepodařilo najít ani toho, kdo mu zastřelil koně.“

10. Žalovaný poukázal na to, že pokud měl žalobce obavy z jednání soukromých osob, měl možnost využít ochrany ve vlasti – policie. Mohl se také obrátit na veřejného ochránce práv, jehož institut je v Gruzii velmi silný. Z jednání žalobce pak seznal zjevnou účelovost, jelikož ten podal žádost o udělení mezinárodní ochrany od roku 2014 již čtyřikrát, a přes to se opětovně vrací do vlasti. Žalovaný je toho názoru, že žalobce může své problémy řešit přestěhováním v rámci své vlasti.
11. Žalovaný proto uzavřel, že nebylo zpochybněno jeho rozhodnutí a má za to, že se nedopustil žádného pochybení, které by žalobce krátilo na jeho právech. Žalovaný trvá na správnosti jím vydaného správního rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.
13. V přezkumném řízení krajský soud ověřil následující rozhodné skutečnosti, přičemž měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“ (dále jen „kvalifikační směrnice“). S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
14. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 22. 11. 2018. Dne 27. 11. 2018 uvedl žalobce prvotní údaje k předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a rovněž s ním byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočníka do gruzínského jazyka. Krajský soud dodává, že všechny výpovědi žalobce, které byly provedeny v průběhu celého řízení o udělení mezinárodní ochrany, jsou oběma stranám známy, proto nepovažuje za nutné ani hospodárné, aby je opisoval v úplnosti. V podrobnostech tak odkazuje právě na obsah protokolů o jeho výpovědi. Obsah pohovorů se žalobcem je dále podrobně popsán i v odůvodnění napadeného rozhodnutí, krajský soud proto upozorňuje i na ně.
15. Pouze ve stručnosti lze shrnout, že žalobce je gruzínské národnosti, je pravoslavným křesťanem a od roku 2014 je členem politické strany Národní hnutí (SNH). Je ženatý a

má dceru. Z vlasti vycestoval v roce 2018 letecky přímou linkou do Prahy. V roce 2014 pobýval ve Švédsku, kde také požádal o udělení mezinárodní ochrany, řízení však bylo na jeho vlastní žádost zastaveno a žalobce následně odjel do Spolkové republiky Německo. I tam požádal o udělení mezinárodní ochrany, byl zde šest měsíců a poté měl být transferován zpět do Švédského království (v rámci tzv. dublinského systému). Následně se vrátil v květnu roku 2016 do Gruzie. V roce 2017 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve Švýcarské konfederaci (dále jen „Švýcarsko“). Ta byla zamítnuta a žalobce se opět vrátil do Gruzie. Téhož roku opětovně vycestoval do Spolkové republiky Německo, v roce 2018 opět do Švýcarska a téhož roku se opět vrátil do vlasti. Žalobce netrpí na žádné nemoci, ale podotkl, že má hepatitidu typu B. Jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany sdělil, že jako člen SNH měl konflikty se členy politické strany Gruzínský sen. Další problém shledával žalobce v osobě bývalého partnera jeho manželky. Komplikací spojenou s jeho členstvím ve straně spatřoval například to, že v době, kdy začal pracovat v bance, si jeho zaměstnavatel nepřál, aby zaměstnanci byli členy nějakých politických stran. Poté, co se politická strana Gruzínský sen dostala k moci v roce 2012, její straníci ho začali obtěžovat a vyhrožovali mu, že ztratí práci. Chtěli ho tím přesvědčit, aby sympatizoval s politickou stranou Gruzínský sen. Měl mu být z tohoto důvodu rovněž snížen plat a odebráno služební vozidlo. Měl problémy s nalezením práce, někdo mu také zastřelil koně. Přesto v roce 2014 do politické strany SNH vstoupil a stal se řadovým členem. Nikdy nekandidoval na žádnou funkci v této politické straně. Jeho úkolem bylo agitovat lidi, aby předmětnou politickou stranu volili. Jelikož žalobce od roku 2014 pobývá spíše na území Evropské unie, provádí tuto činnost přes sociální média v zahraničí. Dne 22. 10. 2018 byl žalobce ve vlasti napaden členy politické strany Gruzínský sen ve chvíli, kdy prosazoval idey politické strany SNH. Tuto šarvátku vyřešila policie, která zatkla několik lidí. Se svými problémy se na soud ani na jinou bezpečnostní složku ve vlasti neobrátil. Žalobce neměl v minulosti žádné problémy se státní správou ve vlasti, s policií, soudy ani armádou. Ve vlasti žije jeho babička a sestra, matka žije v Rusku, otec zemřel.

16. Součástí správního spisu jsou rovněž žalovaným obstarané informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně vycházel z: informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi: Gruzie ze dne 3. 7. 2018, informace MZV ČR, č. j. 110616-6/2019-LPTP Gruzie ze dne 21. 5. 2019, materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, duben 2019, informace MZV ČR, č. j. 123496/2017-LPTP Gruzie ze dne 2. 1. 2018 a ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Údaje o zemi – Gruzie 2018.
17. Žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu). Ten se s materiály seznámit nechtěl a rovněž nechtěl žádné podklady pro vydání rozhodnutí doplnit. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci, který ve výše zmíněných skutečnostech nikterak nerozporuje ani žalobce v podané žalobě, poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
18. Především, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

19. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i z připojeného správního spisu v daném případě vyplynulo, že žalobce jako zásadní důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl obavu z návratu do země původu a jeho možného pronásledování pramenícího ze členství v politické straně SNH. Měl mít potíže se sympatizanty opoziční strany Gruzínský sen. V žalobě již nenamítal potíže s bývalým partnerem své manželky, nicméně i to byl jeden z důvodů, kvůli kterým žádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
20. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
21. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
23. Krajský soud k politické činnosti žalobce uvádí, že ten se oficiálním členem politické strany SNH stal v roce 2014, tedy až poté, co měl být vystaven konfrontacím se sympatizanty politické strany Gruzínský sen. Pronásledování (mezi lety 2011-2013) shledává žalobce v obtěžování jejími straníky. Mělo se jednat o pokřikování a vyhrožování, že pokud bude sympatizovat s politickou stranou SNH, přijde o své pracovní místo v bance. Žalobce má za to, že toto jednání si kladlo za cíl ho přesvědčit, aby začal sympatizovat s politickou stranou Gruzínský sen. Z předmětné banky nakonec odešel. Žalobce zároveň sdělil, že za politickou stranu SNH nekandidoval, byl jejím

řadovým členem. Jeho úkolem bylo nabádat lidi, aby stranu volili. V souvislosti s touto činností se jednou dostal do rvačky se členy politické strany Gruzínský sen, policie ale rvačku vyřešila tak, že několik lidí zatkla.

24. Na základě takto zjištěného skutkového stavu, který posuzoval krajský soud v souvislosti s možnou aplikací výše uvedené definice pronásledování, lze konstatovat, že žalobce nenaplnil hned první z jejích znaků, tedy závažné porušení lidských práv, které je zároveň podporováno nebo trpěno původci pronásledování. Nejen, že žalobce byl vystaven převážně pouze ústním šarvátkám, ale ten se na základě této skutečnosti přesto rozhodl stát členem politické strany SNH. Z tohoto jednání lze naznat, že obtěžování, která vůči němu směřovala, nedosáhla takové intenzity, abyse musel žalobce (na základě svých zkušeností) v zemi původu jakkoliv omezovat, nebo by měla vést k tomu, že by byl nucen svou zemi opustit. Zároveň sám žalobce podotkl, že jediný fyzický incident vůči jeho osobě byl policií řešen, nelze tedy naznat, že by se mu nedostávalo patřičné ochrany v zemi původu. Krajský soud tak po prostudování správního spisu, s přihlédnutím k obsahu žaloby a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Z jeho výpovědi zcela jasně vyplynulo, že ve své vlasti neměl dosud žádné problémy se státními orgány, které by ho za jeho aktivní uplatňování politických názorů jakkoliv pronásledovaly.

25. Stejně závěry lze však učinit i ohledně posouzení nároku na udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. I v tomto případě se zkoumá odůvodněný strach pro zastávání určitých politických názorů a s tím spojené pronásledování žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Nad rámec toho, co krajský soud uvedl výše, odkazuje ohledně definice pojmu „*pronásledování*“ dále na čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice. Aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy, musí být

a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo

b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný

k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).

2. Za pronásledování ve smyslu odstavce 1 mohou být mimo jiné považována tato jednání:

a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí;

b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem;

c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání;

d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu;

e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2;

f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.

26. Žalobce upozorňoval na nepřátelský postoj sympatizantů opoziční politické strany vůči jeho osobě. Jak již bylo uvedeno výše, jednalo se o slovní potyčky a v jednom případě i útok, který byl rozeznán policií. Nelze tak mít za to, že by žalobce naplňoval některý ze znaků pronásledování ve smyslu shora citovaného čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice. Žalobce dále vypověděl, že policie se danou skutečností zaobírala a útočníky zadržela. V tomto případě má nadepsaný soud za to, že jednání, jemuž byl žalobce vystaven nelze podřadit pod hrozbu, jež je vyvolána státním aparátem v zemi jeho původu. Jedná se o jeho osobní střet se sympatizanty odlišné politické strany, proto je třeba konstatovat, že: „*potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004).
27. Na základě uvedených souvislostí je tak krajský soud přesvědčen, že žalobce nesplňuje podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu, a to ani ve smyslu písm. b), neboť z protokolů o pohovoru vyplývá, že se mu dostalo pomoci policie a žádnou jinou pomoc se u příslušných orgánů vyhledat nepokusil. Proto mu ani policejní složky nemohly poskytnout následnou účinnou ochranu. O jeho problémech totiž nebyly informovány. Ve světle všech zjištěných událostí nelze dospět k závěru, že byl žalobce cíleně pronásledován. Svědčí o tom i fakt, že žalobce nikdy neměl problém ze země vycestovat a opět se do ní vracet, nebyl konfrontován orgány policie, či jakkoliv *perzekvován*. Rozhodně tedy nelze z ničeho dovozovat, že by policie či jiné kompetentní orgány ústrky nebo ohrožení žalobce podporovaly, organizovaly nebo záměrně trpěly. Krajský soud shrnuje, že judikované závěry jasně předpokládají to, že dotýčný se obrátí s žádostí o pomoc na orgány státu země původu, případně doloží, z jakého jasného důvodu tak nebylo možné učinit. Krajský soud uzavírá, že žalovaný se touto otázkou zaobíral zcela vyčerpávajícím způsobem, a to na stranách 8-10 napadeného rozhodnutí. S těmito závěry se nadepsaný soud ztotožňuje.
28. Ohledně neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné výtky nevznese a ani krajský soud neshledal podmínky pro jeho udělení.
29. Krajský soud podotýká, že jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
30. K posuzování této problematiky nadepsaný soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru,

zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).

31. Nadepsaný soud se proto uchýlil k posouzení této otázky v mezích, které jsou mu stanoveny zákonem. Vycházel přitom z premisy, která byla uvedena v již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládáných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
32. Žalovaný se problematikou tzv. humanitárního azylu (dle § 14 zákona o azylu) a důvody, pro něž jej nešlo žalobci udělit, zabýval na straně 11 napadeného rozhodnutí. V potaz bral zejména možnosti zdravotnické péče poskytované v Gruzii, a to ve vztahu k žalobci diagnostikované hepatitidě typu B. V souvislosti s touto otázkou se zabýval i jeho sociální situací, kterou vyhodnotil dostatečně, vzhledem k informacím, které mu byly poskytnuty. Soud je toho názoru, že takto objasněný skutkový stav stačil správnímu orgánu pro to, aby mohl dospět k závěru o nemožnosti jeho udělení. Jeho závěry jsou přezkoumatelné.
33. Jelikož nebyly naplněny důvody pro udělení azylu, jako vyšší formy mezinárodní ochrany, krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
34. Žalobce je toho názoru, že mu svědčí minimálně důvody pro možné udělení doplňkové ochrany, a to na základě jeho vazby k politické straně SNH. Ve vztahu k udělení doplňkové ochrany žalobce namítal, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci, a to zejména ve vztahu k možné adekvátní pomoci státních orgánů v Gruzii. Namítl také, že nemá možnost vnitřního přesídlení v rámci jeho domovského státu.
35. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské

důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

36. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (viz výše), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální. Krajský soud zejména poukazuje na to, že jsou z různých nezávislých zdrojů s daty pořízení v průběhu let 2018 a 2019. Soud má přitom za to, že již jen z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřetelné, že žalovaný se dané problematice věnoval jako celku ve vztahu k individuálnímu posouzení situace žalobce. Není přitom v daném případě nutné a ani hospodárné, aby se žalovaný podrobně vyjadřoval ke každému dílčímu podkladu pro vydání rozhodnutí zvlášť, pokud zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a který je relevantní pro posouzení dané věci. Nelze tak dále tvrdit, že by žalobce byl postupem správního orgánu zkrácen na svých právech, kromě toho byl obeznámen o možnosti se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž v průběhu správního řízení vůči takto získaným podkladům pro vydání rozhodnutí ničeho nenamítal. Nejvýznamnějším zdrojem informací však byl přesto autentický azylový příběh, který popsal sám žalobce. I pokud krajský soud odhlédne od postoje žalovaného, který určité části jeho výpovědi shledal jako účelové, nelze vyhodnotit, že by jím popsaná situace odpovídala a bylo na ni možno nazírat jako na azylově relevantní ve smyslu zákona o azylu. To i ve světle možného udělení tzv. doplňkové ochrany (viz ustanovení § 14a zákona o azylu a násl.).
37. Krajský soud nejprve ověřil, že žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti žádná újma spojená s možným uložením nebo vykonáním trestu smrti. V tomto směru navíc ten ničeho neuváděl. Z informace OAMP - Bezpečnostní a politická situace v zemi: Gruzie ze dne 3. 7. 2018, vyplývá, že gruzínské zákony neumožňují uložit trest smrti. Dlužno dodat, že v případě žalobce ani žádná skutečnost nenasvědčuje tomu, že ten by byl stíhán orgány státu a hrozba trestu smrti tak byla opodstatněná. Lze tak uzavřít, že nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
38. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě ohrožení na životě, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Úmluvy, z něhož vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Jak správně vyhodnotil správní orgán, nelze obecně usuzovat ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, že veškerí obyvatelé této země jsou pronásledováni ve smyslu zákona o azylu. Nadto, jak je již výše uvedeno, situaci v Gruzii nelze označit za případ, kdy by státní orgány nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům, jak namítá žalobce ve své žalobě. Pouhá skutečnost, že tak žalobce neučinil, nemůže odůvodňovat závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, resp.

že by byla poskytnuta neúčinně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003).

39. Z informací, které žalobce poskytl, nelze naznat, že by ten byl vystaven výše uvedenému jednání. Žalobce spojoval odchod z vlasti s problémy kvůli svým aktivitám v politické straně SNH. Měl mít potyčky se členy politické strany Gruzínský sen. Krajský soud ovšem po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení ani řízení před soudem nejen, že nebylo prokázáno, že by žalobci hrozila tzv. vážná újma ve smyslu předmětného ustanovení, ale zároveň opakované navrácení žalobce do země původu svědčí o tom, že hrozbě skutečného nebezpečí vážné újmy takových rozměrů, na která pamatuje zákon o azylu, nečelí. Pouze hypotetická budoucí možnost hrozby (navíc bez odpovídajících indicií, že k ní vůbec může dojít) nemůže sama o sobě sloužit k aplikaci předmětného článku.
40. V souvislosti s tím žalovaný správně uzavřel s odkazem na Informaci MZV ČR ze dne 2. 1. 2018, č. j. 123496/2017-LPTP - Gruzie, že žalobci nic nebránilo obrátit se v případě shora uvedených obav na gruzínské státní orgány s žádostí o pomoc, o což se vůbec nepokusil. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
41. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobce mohl čelit újmě v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Zde odkázal na zprávu MZV ČR č. j. 104648-8/2019-LPTP ze dne 4. 4. 2019, z níž vyplývá, že zastupitelskému úřadu ČR v Tbilisi není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Gruzie nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob.
42. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Gruzii neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
43. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně v podrobnostech odkázat. Nutno dodat, že žalobcova tvrzení, že žalovaný nevzal dostatečně v potaz situaci v Gruzii, osobní situaci žalobce a další skutečnosti hodné zvláštního zřetele, zůstala ve zcela obecné rovině.
44. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
45. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), neporušil tedy ani zásadu volného

hodnocení důkazů. Rozhodně nelze žalobci přisvědčit v tom, že by pracoval pouze s informacemi, které pro udělení mezinárodní ochrany vůči žalobci vyzněly negativně, či měly pouze poukázat na údajnou „účelovost“ žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

46. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 23. března 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce